

1 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον ιωβ τὰ ρήματά μου καὶ λαλιὰν ἐνωτίζου μου

2 ἵδον γὰρ ἥνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου

3 καθαρά μου ἡ καρδία ρήμασιν σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει

4 πνεῦμα θεῖον τὸ ποιῆσάν με πνοὴ δὲ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με

5 ἐὰν δύνῃ δός μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα ὑπόμεινον στῆθι κατ' ἐμὲ καὶ ἐγώ κατὰ σέ

6 ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγώ ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα

7 οὐχ ὁ φόβος μού σε στροβήσει οὐδὲ ἡ χείρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοί

8 πλὴν εἴπας ἐν ὧσίν μου φωνὴν ρήμάτων σου ἀκήκοα

9 διότι λέγεις καθαρός εἰμι οὐχ ἀμαρτών ἄμεμπτος δέ εἰμι οὐ γὰρ ἥνομησα

10 μέμψιν δὲ κατ' ἐμοῦ εὗρεν ἥγηται δέ με ὥσπερ ὑπεναντίον

11 ἔθετο δὲ ἐν ἔστρω τὸν πόδα μου ἐφύλαξεν δέ μου πάσας τὰς ὁδούς

12 πῶς γὰρ λέγεις δίκαιός εἰμι καὶ οὐκ ἐπακήκοέν μου αἰώνιος γάρ ἔστιν ὁ ἐπάνω βροτῶν

13 λέγεις δέ διὰ τί τῆς δίκης μου οὐκ ἐπακήκοεν πᾶν ρῆμα

14 ἐν γὰρ τῷ ἄπαξ λαλήσαι ὁ κύριος ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐνύπνιον

15 ἦν μελέτῃ νυκτερινῇ ὡς ὅταν ἐπιπίπτῃ δεινὸς φόβος ἐπ' ἀνθρώπους ἐπὶ νυσταγμάτων ἐπὶ κοίτης

16 τότε ἀνακαλύπτει νοῦν ἀνθρώπων ἐν εἰδεσιν φόβου τοιούτοις αὐτοὺς ἔξεφόβησεν

17 ἀποστρέψαι ἀνθρωπὸν ἔξι ἀδικίας τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ πτώματος ἐρρύσατο

18 ἐφείσατο δὲ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπὸ θανάτου καὶ μὴ πεσεῖν αὐτὸν ἐν πολέμῳ

19 πάλιν δὲ ἥλεγξεν αὐτὸν ἐν μαλακίᾳ ἐπὶ κοίτης καὶ πλῆθος ὀστῶν αὐτοῦ ἐνάρκησεν

20 πᾶν δὲ βρωτὸν σίτου οὐ μὴ δύνηται προσδέξασθαι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βρῶσιν ἐπιθυμήσει

21 ἔως ἂν σαπῶσιν αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ ἀποδεῖξῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κενά

22 ἥγγισεν δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ἐν ἄδῃ

23 ἐὰν ὕσιν χίλιοι ἄγγελοι θανατηφόροι εἶς αὐτῶν οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν ἐὰν νοήσῃ τῇ καρδίᾳ ἐπιστραφῆναι ἐπὶ κύριον ἀναγγείλῃ δὲ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ μέμψιν τὴν δὲ ἄνοιαν αὐτοῦ δεῖξῃ

24 ἀνθέξεται τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτὸν εἰς θάνατον ἀνανεώσει δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα ὥσπερ ἀλοιφὴν ἐπὶ τοίχου τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐμπλήσει μυελοῦ

25 ἀπάλυνεν δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας ὥσπερ νηπίου ἀποκαταστήσει δὲ αὐτὸν ἀνδρωθέντα ἐν ἀνθρώποις

26 εὐξάμενος δὲ πρὸς κύριον καὶ δεκτὰ αὐτῷ ἔσται εἰσελεύσεται δὲ προσώπῳ καθαρῷ σὺν ἔξιγορίᾳ ἀποδώσει δὲ ἀνθρώποις δικαιοσύνην

27 εἴτα τότε ἀπομέμψεται ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ λέγων οἶα συνετέλουν καὶ οὐκ ἄξια ἥτασέν με ὅν ἥμαρτον

28 σῶσον ψυχὴν μου τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς διαφθοράν καὶ ἡ ζωὴ μου φῶς ὅψεται

29 ἵδον πάντα ταῦτα ἐργάται ὁ ἴσχυρὸς ὄδοὺς τρεῖς μετὰ ἀνδρός

30 ἀλλ' ἐρρύσατο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου ἵνα ἡ ζωὴ μου ἐν φωτὶ αἰνῇ αὐτόν

31 ἐνωτίζου ιωβ καὶ ἄκουε μου κώφευσον καὶ ἐγώ εἰμι λαλήσω

32 εἰ εἰσὶν λόγοι ἀποκρίθητί μοι λάλησον θέλω γὰρ δικαιοθῆναι σε

33 εἰ μή σὺ ἀκουσόν μου κώφευσον καὶ διδάξω σε σοφίαν